

Quan es dibuixa l'inici

d'Iris Martínez Villalonga

2n premi

I de sobte, al fil de la intuïció més fina, m'aturo enmig de l'avinguda i em pregunto: On sóc? Què estic fent? Sobre l'asfalt em percebo amb un batec inquiet que recorre cada porus de la meva pell. Sembla que el cos treballi en automàtic, la ment s'enfilí als trens més exquisits que se li presenten i el cor estigui, sense adonar-me'n, desatès. És aleshores quan sento que em desdibuixo del paisatge i m'experimento congelada davant el mecànic moviment que les meves retines copsen.

Em miro els peus, me'ls observo per visualitzar-me present, per veure quines arrels en surten. A poc a poc, recorro les cames i intento esbrinar quin vent les hi xiuxiuejava la direcció. Tanco els ulls. Em toco el ventre, el cor; m'estic una estona, sentint-me. Em palpo la cara amb suavitat i quan obro els ulls de nou contemplo amb tendresa els palmells de la mà que narren la meva història i amb la mirada traço els plecs. Els persegueixo amb anhel i esbosso els senders que m'agradaria transitar, i fins i tot, deslligo els que m'estan esperant.

El subtil fil permeable que m'ha dut a la presa de terra es teixeix i esdevé puntada en omplir de sentit el fer de respirar, de l'ara. Connecto amb el neguit de les entranyes i escolto el que em narren. Em bufen cançons que parlen del món, de nosaltres, de la comunitat que construïm plegades, fruit de la intenció sembrada

que neix del bell afecte que alberga cada una de nosaltres. Somio les trobades que vindran, nius de refugis on deixar anar les façanes, nuus oasis de col·lectivitat relacionant vida. Ens imagino dansant-nos la diversitat que som, abraçades sota el paraigua de confiança i esperança que engendrem. Em fonc sabent que trobaré ulls en els quals reconèixer-nos, llars en mirades i crearem ponts entre les fronteres més afilades.

El meu deliri està esdevenint ocell silvestre, dibuixa siluetes indomables que s'articulen amb un frondós esbart d'ocells que desitgen unir vols i narrar junts possibles paisatges, absents de murs i baralles. I d'aquest vol en què estic enlairada, emancipo la ment d'il·lusions individualistes que escorcollen horitzons conjunts i obro les finestres de casa per entramar-nos en les semblances.

Del so de les fantasies de les aus esmentades neix la voluntat d'aterrar la il·lusió en el cos d'humana, compartir-me amb les companyes i escriure la cançó de la nostra trobada. Escoltar la intranquil·litat que em pessigollejava m'ha dut a l'inici de la confluència, un principi que ha emergit en l'imaginari i s'enfortirà en la presència.

Que bonic és quan tot comença des de la voluntat de servir(-nos) i donar sentit a la vivència.

Nota del'autora:

Aquest breu relat tracta de traslladar a les lectores que els inicis dels voluntariats o trobades col·lectives en què es coopera no comencen en l'estada en si, sinó en el procés i sensacions prèvies al contacte in situ. Es relata doncs, la situació, la percepció i les impressions d'una humana que arran d'aturar-se en un dia quotidià se n'adona de la discordança entre el que fa i el que anhela, i mirant-se s'imagina on li agradaria estar. És des d'aquí que deixa anar la seva ment i es transporta a l'esperit de comunitat revivint vivències d'experiències gaudides i refrescant el sentiment enriquidor que és per ella conjugar-se amb altres éssers sota un projecte comú. Sentint a flor de pell les emocions es visualitza construint ponts entre germanes i constata la reflexió que els inicis dels voluntariats neixen quan desperta en una la idea de posar fil a l'agulla a les emocions sentides. La llavor de la inquietud desperta enmig l'asfalt i l'aventura aflora.